

El desafiament de Montilla

Pocs noms, més enllà del de Montilla, poden encarar des del PSC aquesta contraposició d'interessos amb el PSOE

El president ha anat molt més lluny en la defensa de l'Estatut del que mai ningú s'hauria imaginat

JORDI SÀNCHEZ*

EL PERIÓDICO, 11.09.08

L'actual escenari polític és el més complicat en les relacions entre el PSC i el PSOE de tots els temps. Al llarg de les tres dècades d'existència del PSC, hi ha hagut moments més dolços i altres més amargs en les seves relacions amb els socialistes espanyols; entre d'altres podem recordar l'any 82 amb l'encara no oblidada LOAPA. Però mai com ara les necessitats dels d'uns i dels altres havien apuntat cap a horitzons polítics tan divergents. Allò que necessita poder mostrar el PSC com a èxit de la seva gestió al capdavant del Govern és precisament el que no pot tolerar el PSOE que sigui mostrat.

EL MÀXIM èxit electoral assolit mai pel PSC a les urnes, els 25 diputats obtinguts aquest any, està en l'origen de bona part dels problemes d'avui. Mentre els socialistes catalans nedaven en l'abundància de l'èxit, el PSOE salvava la seva continuïtat al Govern gràcies en gran mesura al diferencial de diputats que el PSC treia al PP a Catalunya. Els estrategs del carrer de Ferraz no van trigar a disseccionar les causes del mal resultat del PSOE. El tracte que Zapatero havia dispensat a Catalunya

apareixia com la mare de totes les explicacions dels seus mals i estan convençuts que l'electorat espanyol havia castigat el tracte preferencial amb Catalunya. Conclusió: calia una rectificació urgent tot desant a l'armari qualsevol gest que abonés novament aquesta percepció.

S'establia un nou full de ruta on, sense explicitar-ho, s'abandonaven, qui sap per quants anys, les temptatives federalitzants i transformadores de l'Estat de les autonomies. Amb quatre anys ja n'hi havia hagut prou. Aquesta interpretació va determinar clarament quina seria la relació en el futur immediat amb Catalunya, independentment de les promeses fetes per Zapatero i, el que és més greu encara, de les previsions que es deriven del compliment del pacte estatutari. I és en aquest punt on els camins que han de portar a la glòria --o si més no a la supervivència en el Govern-- el PSC i el PSOE es comencen a contraposar. Per tot això, el traç del recorregut polític d'aquests dos partits deixa entreveure un elevat risc de col·lisió.

El destí ha volgut que tot això passés amb Montilla al capdavant dels socialistes catalans i de la Generalitat. De tots els escenaris possibles, aquest és indubtablement el millor per evitar que el PSC tiri la tovallola en la defensa de Catalunya per evitar mals majors amb el PSOE. Un català fill d'Iznájar que ha servit en el Govern d'Espanya com a ministre abans de fer-ho a Catalunya com a president és, no en tinguem cap dubte, la millor carta que el PSC podia disposar per defensar Catalunya i encarar les seves relacions actuals amb el PSOE. D'entrada, perquè la defensa aferrissada que el president Montilla pot fer de Catalunya i els seus interessos difícilment la podrien fer anteriors dirigents del

socialisme català sense ser desqualificats pel PSOE com a tontos útils de les idees sobiranistes.

Probablement, a més a més, el paper que la història està fent jugar a José Montilla no hauria estat tolerat pels dirigents territorials del PSC amb un altre dirigent al capdavant. Només Montilla pot desafiar un PSOE tancat en ell mateix. Pocs noms, més enllà del de Montilla --i tot el que representa--, poden encarar des del PSC aquesta contraposició d'interessos amb el PSOE. Un PSOE, no ho oblidem, que ha donat mostres de preferir una CiU com a interlocutora al capdavant de la Generalitat abans que tenir-hi el PSC.

A Montilla no se li han de demanar gestos inútils ni tampoc sacrificis de conseqüències difícilment calculables. El millor favor que en aquests moments es pot fer als interessos del PSOE és continuar alimentant la idea que el PSC ha de votar en contra dels pressupostos del Govern Zapatero si no hi ha bon finançament. No ens enganyem; aquesta és una carta que Montilla no pot jugar, com a mínim enguany. La poden jugar CiU, ERC i ICV, però la pressió s'ha de dirigir al PSOE, no pas al PSC. El president Montilla pot arribar molt lluny --cal exigir-li que sigui així-- per tal de garantir el compliment de l'Estatut, particularment el finançament. Fins a data d'avui ja ha arribat molt més lluny del que ningú s'hauria imaginat mai. Ha parlat tant o més clar que en el seu moment va parlar el president Pujol o el president Maragall.

MONTILLA TÉ tot el dret a buscar una quadratura del cercle que sembla, per definició, impossible d'assolir en l'actual context. Probablement només ell sap quins moviments farà si Zapatero i Solbes no canvien de parer. Aquest és un dels millors secrets

que Montilla es reserva amb la màxima discreció. Si finalment l'acord és dolent, el marge de maniobra del PSC serà molt estret. Fins i tot ho pot ser si malgrat no ser un mal acord hi ha qui s'entesta a dir que ho és. El PSC pot quedar atrapat en la lògica del PSOE de fer creure que no arribarà a un bon acord amb Catalunya i la lògica de l'oposició d'erosionar el Govern Montilla. En qualsevol cas, el que sí que cal exigir al president Montilla és que si finalment el Govern incompleix la llei i no s'assoleix un finançament d'acord amb les previsions estatutàries, la seva lleialtat estigui amb Catalunya. A hores d'ara no hi ha motius per dubtar-ne. Això és el que preocupa el PSOE.

*Polítolleg